

Ni el pas del temps ni els esforços del feixisme aconseguiren esborrar la teva presència ni la teva influència entre la classe obrera.

Missatge del C.E. del P.S.U.C.  
a Dolores Ibárruri.  
(pàgina 4)

# NO VOLEM QUE CORRI MES SANG! NO VOLEM MES REPRESSIO NI DICTADURA!

Catalunya viu setmanes de punyent angoixa per la vida dels sis patriotes bascs jutjats a Burgos. Com en la nostra pròpia carn sentim l'amenaça de mort que Franco fa pesar sobre els joves militants d'E.T.A., i per tal de salvar-los, una i altra vegada esclata el crit de la indignada repulsa del poble català al carrer i a les fàbriques, a la Universitat, a les esglésies, en pobles i ciutats.

Amb aquest Consell de Guerra de Burgos, els resultats del qual mantenen encara en secret, el dictador i els seus ultres pretenien frenar l'ascens de les lluites de masses. Contra seu s'ha aixecat de punta a punta d'Espanya un clam de lluites i protestes sense precedent; un clam que ha saltat les fronteres i estimulat l'ampli moviment de solidaritat mundial que provoca el furor dels franquistes.

## A Burgos s'ha fet el procés de la repressió, el procés de la dictadura.

Al caliu de la combativa solidaritat de les masses —que aconseguia una primera victòria ja abans del Consell de Guerra en obligar el règim a fer-lo a porta oberta—, amb un coratge exemplar i admirable dignitat, els setze processats i els seus advocats defensors han transformat en unes hores el Consell de Guerra en el més ressonant procés contra la repressió, en el procés de la policia política, en el procés de la dictadura.

Franco i els seus acòlits no ho han pogut resistir, han fet taula rasa de tot dissimul i s'han acabat de desemmascarar tallant la paraula brutalment als acusats i als seus defensors, tallant el procés enmig d'un escàndol indescriptible.

Després, a partir del dimecres 9 de desembre, vivim la tràgica tensió d'una espera angoixosa: el Govern calla el veredict, es refugia en el secret i en l'amenaça.

Ningú no pot dir en aquests moments què passarà; Franco, Carrero Blanco, Perez Viñeta i el sseus semblants són capaços, en la seva soberga sanguinària, de qualsevol bogeria. Per això cal no baixar la guarda, cal mantenir l'acció en defensa d'Izco i els seus companys.

Hem aconseguit ja fer-los recular en els seus propòsits inicials. El règim no podia fer front a la gran pressió de les masses i ho podia menys encara en una situació que feia apareixer públicament profundes divisions entre el que queda de les forces del « Movimiento »: Ministres de l'Opus Dei i « ultres » oposats en el si del Govern; alts caps militars manifestant-se públicament contra la intervenció de l'Exercit en la brutal mesura repressiva; falangistes recalitrants reclamant que siguin expulsats del govern els ministres de l'Opus; resistències acrescudes d'una part de l'oligarquia que veu que se li escapa la possibilitat d'una anhelada « integració » europea...

Franco ha hagut de suspendre, almenys momentàniament, els seus projectes sanguinaris. Li cal reagrupar forces, acallar resistències internes, reprendre en mans un aparell repressiu que es mostra vacil·lant; aquest és el sentit del silenci de Burgos, de l'enduriment que mostren les autoritats, de les concentracions de « fidelitat » al Caudillo organitzades amb resultats tan poc falaguers pel règim; aquest és el panorama polític que ofereix en aquests moments la dictadura.

## Catalunya : Una mobilització sense precedents.

A Catalunya hem viscut aquests esdeveniments amb gran intensitat. Durant més d'un mes s'han multiplicat les accions de tot tipus dels treballadors i estudiants, dels intel·lectuals i personalitats diverses, col·legis professionals, grups i partits polítics, sectors d'opinió i moviments de masses, etc.

Aquest marc de lluites parcials, locals, sovint d'una gran intensitat, fa ressaltar encara més les grans accions de carrer a Barcelona i altres poblacions del 30 de novembre, del 3, 10 i 17 de desembre, del 14 a Terrassa, accions que enllacen amb la gran Jornada per l'Amnistia del 3 de novembre, una de les consignes destacades de la qual fou justament la defensa dels setze joves de Burgos.

Es tracta de grans accions polítiques de masses, les més importants que s'han conegut a casa nostra en aquests trenta anys, que confirmen els notables progressos qualitius dels moviments obrer i estudiant que les han encapçalades i dels altres moviments. Cal destacar la capacitat de convocatòria de

Comissions Obreres i dels estudiants, la combativitat, la generalització de mètodes eficaços de mobilització com els piquets de vaga, comandos d'agitació, etc., la coordinació assolida entre els moviments obrer i estudiant, i entre aquests i els altres moviments de masses.

## Combativitat, unitat, coordinació

L'entusiasta i combativa mobilització dels treballadors i universitaris irradia a totes les capes de la població: A Can Anglada i Les Arenes (Terrassa), comerciants, botiguers, treballadors autònoms es sumen a la vaga. Comitès de Solidaritat, Comissions de Barri, moviments de dones i de joves, uneixen els seus esforços als de les Comissions Obreres i partits polítics; ja valorem en un altre article en aquest mateix número de « Treball » la destacada participació dels sectors professionals i la intel·lectualitat. L'Assemblea de Montserrat i la Declaració allí elaborada constitueixen no solament un brillant exemple de la participació d'aquest important sector ciutadà sinó, a més, una de les més rellevants accions polítiques d'aquest període, d'indubtable repercussió en el desenrotllament general de la lluita contra la dictadura. (passa a p. 2)

# DECLARACIO DE MONTSERRAT

Nosaltres, intel·lectuals catalans constituïts a Montserrat en assemblea permanent, ens creiem en el deure de prendre posició davant la gravíssima situació política i social provocada pel consell de guerra sumaríssim contra setze militants d'E.T.A., acusats de lluitar pel socialisme i pels drets nacionals del poble basc.

En aquestes circumstàncies, constatem:

- 1) Que a l'Estat espanyol continua essent aplicada, contra tota opinió o acció de signe democràtic, una legislació repressiva iniciada, fa més de trenta anys, durant la guerra civil.
- 2) Que l'actual sistema político-jurídic al servei d'una estructura social classista i anacrònica converteix en delictes fets polítics i socials que en tot estat democràtic són considerats legítims i àdhuc constitueixen drets elementals de tot ciutadà.
- 3) Que la tortura i els mals tractes físics i morals, que han estat denunciats reiteradament, són encara una pràctica policíaca sistemàtica.
- 4) Que els drets dels pobles i nacions que avui formen l'Estat espanyol són ignorats i reprimits a benefici d'una suposada i falsa unitat nacional, principi bàsic de les lleis fonamentals de l'Estat espanyol.

Atesos aquests fets, considerem inadmissible l'aplicació de les gravíssimes penes demanades al consell de guerra sumaríssim de Burgos.

Denunciem que els mitjans de comunicació de l'Estat, especialment Radio Nacional de Espanya, Televisión Española i l'agència Cifra, tergiversen o escamotegen sistemàticament la informació. I, com que no existeixen mitjans normals de lliure expressió, ens veiem obligats a manifestar-nos a través d'aquest document.

En primer lloc repudiem el procés de Burgos en els termes expressats pels advocats defensors, al mateix temps que ens solidaritzem amb els moviments de repulsa que s'han produït i es produeixen tant a l'interior com a l'exterior.

En segon lloc, reclamem que siguin preses immediatament les mesures següents:

- 1) Que quedi sense efecte qualsevol condemna que pugui ésser dictada pel tribunal de Burgos.
- 2) Que quedi promulgada una amnistia general de tots els presos per motius polítics i socials, dels sancionats i dels exiliats.
- 3) Que sigui derogat el decret-lleí de bandidatge i terrorisme i abolides les jurisdiccions especials.
- 4) Que sigui abolida la pena de mort per qualsevol delict.
- 5) Que sigui establert un estat autènticament popular que garanteixi l'exercici de les llibertats democràtiques i dels drets dels pobles i nacions que formen l'Estat espanyol, inclòs el dret d'autodeterminació.

Finalment, manifestem la nostra completa adhesió fraternal al poble basc i a les seves reivindicacions, que són les nostres.

Montserrat, 13 de desembre de 1970.

# NO VOLEM MES REPRESSIO NI DICTADURA !

(ve de p. 1)

Factor no menys important a subratllar és la mobilització dels grups i partits polítics, dels sectors d'opinió, que han impulsat o aportat el seu suport a les accions, que han desenrotllat aquestes setmanes la més intensa activitat conjugant sovint els esforços, coordinant l'acció o marxant paral·lelament en ella.

Un gran impuls ha estat donat a la unitat de les forces d'oposició. La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya s'ha ampliat. Un ampli i constructiu diàleg ha estat obert entorn d'una alternativa democràtica, pel pacte per la llibertat, que després de totes aquestes lluites conjuntes o paral·leles i de la Declaració de Montserrat apareix com una realitat a casa nostra.

## Defensant els patriotes bascs defensem Catalunya.

Catalunya es situa sense lloc a dubtes en un dels punts més avançats de l'acció dels pobles d'Espanya en solidaritat amb la lluita d'Euskadi i contra la repressió, i això no és casual.

El sentiment nacional del nostre poble, burlat, escarnit pel franquisme, ha jugat un paper motor en aquesta mobilització.

La defensa dels joves bascs és una batalla contra la repressió, és una ofensiva popular contra els clans més sanguinaris de l'oligarquia governant. Però és igualment part de la lluita dels pobles d'Espanya per les seves llibertats nacionals.

El franquisme, per definició, és l'enemic aferrissat de les nostres llibertats nacionals. La « Causa general contra E.T.A. » és un exemple brutal, sagnant, d'aquesta enemiga. Els discursos que estan fent aquests dies Franco, Carrero Blanco, Perez Viñeta, els fòsils com el Procurador a Corts per Tortosa Joaquim Bau, reafirmen l'odi de l'oligarquia governant a les nostres llibertats. Aquesta gent voldria presentar-se com els defensors de la unitat d'Espanya; FALS! La veritable unitat dels pobles d'Espanya passa pel reconeixement, garantit per la legislació, dels drets nacionals de cada un dels seus pobles, inclòs el dret a l'autodeterminació. I concretament per a Catalunya, avui, passa, pel restabliment, com a base de partida, de l'Estatut d'Autonomia que aconseguirem amb la República i tot el que se'n deriva.

En la solidaritat amb els setze processats de Burgos, amb la lluita del poble euskalduna, s'està donant aquests dies la més ampla manifestació d'unitat nacional coneguda sota el franquisme.

## Muntem una guarda vigilant fins salvar-los!

Cal acabar aquest comentari: Les grans accions de Barcelona, Terrassa, Sabadell, Manresa, Vic, etc., aquesta transcendent lluita que aplega, al costat de tots els pobles d'Espanya, la gran majoria de l'opinió pública catalana, no s'ha acabat.

Cal muntar encara una guarda vigilant, cal mantenir la pressió popular sobre el règim per obligar-lo a recular definitivament i respectar les vides d'izco i dels seus companys.

Franco ha decretat l'estat d'excepció a Guipúscoa, la suspensió de l'art. 18 del « Fuero » i la policia deté, tortura empresona, persegueix els dirigents i militants coneguts de la classe obrera, dels estudiants, del moviment d'oposició, en l'esforç per recuperar el control de la situació.

Però les accions de Macosa, d'Harry Walker, d'altres empreses, en curs; la jornada d'accions del 17 de desembre, mostren que els treballadors no baixen l'arma de la lluita per les seves reivindicacions i contra la repressió.

Les valentes declaracions de Dom Cassià Just al corresponsal de « Le Monde » a Barcelona, publicades el dia 23 de desembre, expressen amb força particular la decisió que anima amplis sectors catòlics i les grans masses populars de Catalunya.

## Cada dia un cop més fins acabar amb la dictadura.

Si; les forces de l'oposició hem pres decididament l'ofensiva la dictadura està en el

## Un autèntic programa de democràcia política.

### L'Assemblea de Montserrat

El 12 de desembre a les 4 de la tarda es reuniren 287 intel·lectuals i professionals de Catalunya al monestir de Montserrat amb el propòsit de manifestar d'una manera esclatant davant del règim i de l'opinió pública la seva condemna del Consell de Guerra de Burgos. Entre els assistents cal notar: Joan Miró, Antoni Tàpies, Joan Guinovart, Modest Cuixart, Albert Ràfols Casamada, Raimon, Joan Manuel Serrat, Guillermina Motta, Francesc Pi de la Serra, Enric Barbat, Núria Espert, Armand Moreno, Pere Portabella, Gonzalo Suárez, Vicente Aranda, Jaime Camino, Roman Gubern, Pere Balanya, Carles Duran, Llorens Soler, Jordi Tusell, Francesc Vallverdú, Manuel Sacristán, Joan Oliver, Joan Colomines, Joan Brossa, Gabriel Ferrater, Josep M. Castellet, Ana M. Matute, J.-M. Muñoz Pujol, Joan M. Pons, Ramon Casanellas, Eugeni Trias, Jordi Carbonell, Oriol Bohigas, Josep M. Fargas, Albert Puigdomènech, Alexandre Cirici Pellicer, Josep Andreu i Abelló, Antoni Borrell, Xavier Castella, F. de Borja Aragall, Miquel Porter, Ester Tusquets, Jordi Erralde, Gustau Gili, Xavier Miserachs, mossen Tubau, Ribera Matabosch, etc.

Van enviar adhesions a l'assemblea Salvador Espriu, Llorens Artigues, Mario Vargas Llosa, Enric Sió i moltes altres persones de tot Catalunya. Segueixen rebent-se posteriorment moltes més adhesions. El diumenge 13, des de les 10 del matí, forces nombroses de la Guardia Civil i de la Brigada Político-Social de Barcelona tallaven tots els accessos al monestir, interrompent fins i tot el telefèric. L'arribada de queviures i l'entrada de persones al monestir eren prohibides, i la força pública ocupava la plaça. El ministre de Governació exigia a l'Abat dom Cassià Just la sortida dels reunits prèvia la seva identificació i prohibia que sortís cap document emanat de l'Assemblea.

Heus aquí els personatges i les circumstàncies d'aquesta assemblea en la qual s'han reunit uns homes que han sabut assolir dignament la seva responsabilitat com a ciutadans i com a intel·lectuals en un moment greu que travessa el país. Amb el seu gest han proclamat ben alt que la cultura viva està del costat del poble, dels que lluiten contra la violència i l'arbitrarietat de l'opressió feixista. La seva Declaració, autèntic programa de democràcia política, dona una projecció i un ressò nacionals a les lluites per la llibertat dels pobles d'Espanya.

Saludem des d'aquestes pàgines aquesta iniciativa i ens en declarem plenament solidaris.

declivi, es troba reduïda a la defensiva, reula. Això exigeix de tots una gran sensibilitat per registrar els canvis que es produeixen, una gran agilitat per ocupar les posicions que el règim es veu obligat a abandonar. Cal consolidar, afermir, aprofundir els avanços aconseguits en el terreny de la unitat, de la politització de les masses; fer cada dia més sòlida i més ampla la unitat i coordinació aconseguides. Urgeix la necessitat d'estendre les Comissions Obreres a tots els llocs de treball, grans o petits, però especialment a les grans empreses, i desenrotllar la més ampla ofensiva per les reivindicacions professionals obreres i pageses; estendre amb decisió la lluita antifranquista a les masses del camp; perfeccionar i estendre els òrgans de coordinació dels moviments de masses; conformar els òrgans representatius del moviment estudiant i incorporar a l'acció la gran majoria del professorat; aprofundir, eixamplar encara més l'acció unida de totes les forces i moviments d'oposició, crear organismes d'unitat a totes les localitats i barris, traçar les tasques concretes que corresponen a la situació i multiplicar els esforços per a posar les nostres realitzacions unitàries en mesura d'influir decididament a la unitat de tots els pobles d'Espanya.

Aquestes setmanes, importants masses de treballadors han adquirit consciència de la possibilitat real, pròxima, de la vaga general i de la vaga nacional, elements de les quals s'han donat visiblement a Catalunya, a Terrassa concretament.

Avancem perquè aquesta perspectiva es concreti en el termini més breu!

Avancem cap a la vaga general política dels treballadors, cap a la vaga nacional!

SALVEM ELS SIS JOVES D'E.T.A. AMENACATS DE MORT A BURGOS!

30 DE DESEMBRE: Rambles avall, dos mil, tres mil manifestants clamen amb vigor les consignes populars: LLIBERTAT! FRANCO ASSASSI! AMNISTIA!, rebutgen els atacs de la Policia Armada... Davant de la Comandància de Marina i Govern Militar els homes de tropa munten la guarda; un sergent s'enfronta als manifestants i un grup s'avança en delegació: —. Què voleu? Matar el poble?... Vosaltres també sou el poble!

Ni soldats ni marins intervenen contra els manifestants.

## BARCELONA, CATALUNYA UN GRAN CLAM D'INIDIGNADA PROTESTA

No una, ni dues, ni tres manifestacions: és tot un mes de sortides al carrer, d'assemblees al llocs de treball i d'estudi, d'accions de « comando » de la joventut, d'intensa agitació i propaganda, de mobilització a tots els nivells, que marca el clam enèrgic de Barcelona en defensa dels setze de Burgos.

I, com a punts àlgids de la gran lluita ciutadana, les intenses jornades dels dies 30 de novembre, 3, 10 i 17 de desembre, amb milers de manifestants encapçalats per una combativa avantguarda d'obriers i estudiants que ocupen els carrers, fan front a les càrregues dels policies, clamen a tota veu PROU REPRESSIO! ABAIX LA PENA DE MORT! FRANCO NO, DEMOCRACIA SI!

I JUNT A BARCELONA, COM SEMPRE EN EL LLOC MES AVANÇAT DE L'ACCIO,

TARRASSA

El seu moviment obrer i la seva joventut, els seus moviments de masses, comissions de barri, de solidaritat, de dones, moviment catòlic; els comerçants i menestrals de Can Anglada i Les Arenes fent vaga al costa dels treballadors, i tots junts desbordant l'ocupació armada de la ciutat, oposant l'acció de masses més enèrgica a les brutals agressions dels escamots policíacs llençats contra els manifestants.

Sabadell, Manresa, Tarragona, Lleida... d'una o altra manera, d'acord amb les possibilitats i capacitat del moviment antifranquista a cada lloc, és tot Catalunya que vibra exigint VIDA SALVA PER A IZCO, LARENA, GOROSTIDI, ONAINDIA, DORRONSORO I URIARTE!

## TOTS ALHORA!

La protesta obrera i popular que es desenrotlla a casa nostra entorn de la campanya solidària amb els joves revolucionaris bascs està impregnada d'un extraordinari ambient d'unitat.

En aquestes darreres setmanes, i molt particularment a partir del 3 de novembre, han circulat per Catalunya, a més de les fulles i declaracions del nostre Partit, fulles firmades per les més diverses organitzacions de masses i partits polítics de l'oposició catalana: **Comissió Obrera Nacional de Catalunya, Comissió Obrera de Barcelona, Comissions Obreres de la S.E.A.T., Comissions Obreres de la Construcció; Grup d'Escoltes Laics, Bloc Català d'Estudiants, Estudiants de la Universitat de Barcelona, Bandera Roja, Partit Socialista d'Alliberament Nacional (P.S.A.N.), Coordinadora de Barris, Comissions de Barri Casc Antic i Barceloneta, altres Comissions de Barri, Estrella Roja; crida conjunta de Bloc Català d'Estudiants, P.S.A.N. i P.S.U.C.; Front Nacional de Catalunya; « nota informativa els membres de les comunitats cristianes »; Comitè de Solidaritat i organismes de masses de Terrassa; etc.**

Dintre d'aquest positiu clima d'unitat té una importància particular la crida **Al poble de Catalunya**, firmada per la **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya** convocant, junt a les **Comissions Obreres** i al nostre Partit, a fer del 17 de desembre una jornada de mobilització popular.

Aquesta crida, de la qual publiquem amples extractes, és un nou i decidit pas a la convocatòria del poble a l'acció, un pas més, tam-

## ESTUDIANTS, INTELLECTUALS I PROFESSIONALS EN LES GRANS LLUITES CONTRA LA REPRESSIO

La mobilització per l'amnistia i entorn del Consell de Guerra de Burgos suposa una gran riquesa d'experiències en el front de les forces de la cultura. En el curs d'aquesta gran batalla política —la més important que s'ha lliurat contra el franquisme fins ara— els estudiants, intel·lectuals i professionals han estat (molt particularment a Catalunya) una de les forces determinants de l'escenari polític i social.

Els estudiants hi han tingut una participació destacada. La vaga havia estat gairebé general el 3 de novembre, i s'ha estès en ocasió del mateix mes i dies següents fins ser pràcticament total. A més de les facultats i escoles tradicionalment polititzades, s'incorporaven a l'acció tots els centres de l'Autònoma, la Facultat de Farmàcia i l'Escola de Pèrits, l'Escola de Magisteri i les dues escoles de Periodisme (l'oficial i la de l'Església), un nombre considerable d'Instituts i acadèmies, els estudiants de Terrassa i Sabadell, etc. Entre els professors universitaris s'aconseguien resultats importants, com la presa de posició dels no numeraris d'Econòmiques, reunits en assemblea plenària el 25 de

novembre, solidaritzant-se amb els estudiants i demanant l'amnistia. La Junta de Facultat d'Econòmiques suspenia les classes per un dia com a protesta per la irrupció de la policia al recinte universitari (cosa que provocava la destitució no feta pública del degà Hortolà). D'altres autoritats —com el degà Maluquer i el director de l'Escola d'Enginyers Ferrater— s'oposaven a la intervenció de la policia. Aquest últim era agredit per la policia en intentar evitar que aquesta entrés a l'Escola.

A finals del curs passat molta gent, dintre i fora de la Universitat, manifestava un cert escepticisme davant la « passivitat » dels estudiants. Es parlava de despolitització. La veritat, com va diagnosticar el Vè Ple del C.C. del P.S.U.C., és que hi havia un « desfasament entre possibilitats i realitzacions », que la politització a la Universitat era gran, però que no arribava a expressar-se degut —entre altres raons— a la falta d'una organització de masses, a les divisions de l'avantguarda i a l'absència de programes políticoreivindicatius coherents. Així s'explica que amb l'aparició d'un motiu clar i concret de lluita s'hagin superat els obstacles.

Ara el problema central és: Com capitalitzar l'energia latent que s'ha manifestat de manera tan clara? Com aconseguir la consolidació organitzativa i política del moviment universitari, per tal de fer-ne un element més sòlid i permanent de l'estratègia política del conjunt de forces populars? I ara, quan les masses són conscients de la seva força i de les seves necessitats polítiques, cal plantejar aquest problema com a problema de les grans masses i no com a discussió abstracta i marginal entre capelles.

En el curs de les intenses accions d'aquests dies s'ha manifestat la necessitat d'una coordinació i estructuració del moviment, la importància d'atreure el professorat a la lluita, l'interès de lligar els objectius polítics amb reivindicacions particulars universitàries. Al mateix temps, s'han fet passos importantíssims de cara a la inserció del moviment universitari en el conjunt del moviment popular; amb les seves manifestacions, els comandos, mitings-llampec pels carrers, bars, mercats, llocs de diversió o a les portes de les fàbriques, els estudiants han demostrat la seva capacitat com a punta de llança de la mobilització ciutadana i com aliat insubstituïble de la classe obrera. Cal treure les conclusions oportunes (organitzatives i polítiques) d'aquesta projecció extra-universitària de la lluita dels estudiants.

Entre els intel·lectuals i professionals, l'acció de més de ressonà ha estat l'Assemblea de 300 persones a Montserrat (de la qual parlem a la pàg. 2). La Declaració de Montserrat aprovada en aquesta reunió és una autèntica plataforma programàtica antifranquista que les forces vives de la cultura de Catalunya ofereixen audaçment al poble, i que dona una amplitud i una irradiació sense precedents a la lluita general de totes les forces democràtiques i populars.

Però la mobilització d'intel·lectuals i professionals no es limita a aquest fet. Els advocats, que des de feia temps estaven encapçalant la lluita anti-repressiva, van fer un nou pas endavant: la Junta Extraordinària del Col·legi (20 nov.) reclamà l'amnistia general i la supressió del T.O.P. Setze persones de diferents professions feien una vaga de la fam als locals dels Amics de l'O.N.U. Al Col·legi d'Arquitectes es plantejà en el curs d'un col·loqui la qüestió de l'amnistia. El 30 de novembre es posaven en vaga el personal sanitari del Clínic, alguns professors de 2on ensenyament i el personal d'Edicions 62 i l'Enciclopèdia Catalana, entre altres. El mateix dia un grup compacte de prop de cent intel·lectuals es manifestava al carrer sortint del Col·legi d'Advocats.

La participació de les forces de la cultura al combat revolucionari passa en aquests moments per la lluita contra la repressió i la dictadura. Els darrers esdeveniments indiquen el camí a seguir. Al mateix temps, l'experiència recent posa de manifest la necessitat de progressar en el nivell d'organització i mobilització de cadascun dels sectors professionals i intel·lectuals. Cal posar en acció totes les nostres energies per fer que aquests sectors assoleixin les responsabilitats que els correspon en aquest moment crític de la dictadura franquista.

bé, en la responsabilitat que incumbeix a la **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya** des del punt de vista de la direcció política real.

## AL POBLE DE CATALUNYA

« La ficció de justícia que el règim franquista havia muntat a Burgos, en forma de consell de guerra sumaríssim, ha acabat amb la denúncia directa, contundent i heroica realitzada pels 16 militants d'E.T.A.

Davant dels ulls de tot el món, el vell i immobilitat règim feixista que oprimeix tots els pobles de l'Estat espanyol des de fa més de trenta anys, ha recobrat la seva exacta dimensió a través de les sessions del consell de Burgos.

La manca de llibertats democràtiques i nacionals, la utilització sistemàtica de la tortura, l'absència de garanties jurídiques, l'intent de comprometre l'exèrcit com institució i la magistratura en la repressió, s'ha posat en evidència.

També però, ha estat recobrada davant de tothom la imatge d'uns pobles que han dit prou i s'han posat en marxa per salvar els 16 militants d'E.T.A. i per la llibertat de tots els homes i pobles de l'Estat espanyol.

La lluita segueix i la mateixa debilitat del règim el porta a endurir-se en el seu aïllament; la seva brutalitat posa en perill la vida d'Izco, Uriarte, Onaindia, Gorostidi, Larena i Dorronsoro.

Es precis oposar a la violència organitzada del règim la voluntat popular d'imposar la justícia a través de la mobilització decidida de les masses.

La **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya** crida a la mobilització diversificada i contínua de tot el poble de Catalunya per tal de salvar les seves vides i exigir la seva llibertat, i fa una convocatòria unitària a fi de convertir el proper dijous dia 17 en una jornada de protesta i de reivindicació pel restabliment d'un estat de Dret.

La **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya** crida en primer lloc la classe obrera que és a l'avantguarda de la lluita, per tal que faci sentir la seva protesta per mitjà de la vaga.

Crida els estudiants, intel·lectuals, professionals, els comerciants i artesans, i a tot el poble, per tal que s'uneixin a l'acció.

Al mateix temps fa una crida al exèrcit i a les forces armades perquè no es deixin utilitzar per un règim del qual també en són víctimes, i que vol enfrontar-los amb el poble... »

(De la crida de la **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya**, 12-12-1970.)

## INTENSIFIQUEM L'ACCIO FINS A LA VAGA GENERAL

En una crida del Comitè Executiu del P.S.U. del 7 de desembre destinada a intensificar l'acció per a salvar Izco, Uriarte i els seus companys es diu entre altres coses:

« ... El Govern nascut del fracàs de l'Estat d'Excepció del 1969, que s'autoqualificà aperturista, modern i europeïsta recorre... als mateixos procediments que portaren a la dissolució del seu antecessor. Però si a començaments del 1969 no pogué aquell Govern reimplantar els mètodes terroristes dels anys 40-50, aquest objectiu és molt menys assolible per a l'actual Govern, a les acaballes del 1970, quan al país s'han produït importants progressos en el desenrotllament de la combativitat de les masses, en el seu grau d'organització, en l'apropament i la convergència de les forces que s'oposen a la dictadura.

La proclamació de l'Estat d'Excepció a Guipúscoa o a d'altres províncies no impedirà que s'estengui la protesta contra el Consell de Burgos fins a arribar en cada lloc a la vaga general perquè no siguin executades sentències de mort... »

Aquests plantejaments són més actuals que mai després que el Govern ha suspès per sis mesos l'Article 18 del « Fuero de los españoles »: RES NO IMPEDIRA QUE S'ESTENGUI LA PROTESTA CONTRA EL CONSELL DE GUERRA DE BURGOS NI QUE INTENSIFIQUEM L'ACCIO FINS A LA VAGA GENERAL!

# CAMPANYA

## PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

### LLISTA N° 12

Comarca 30, 62 500 pts.; Comarca 15, 33 868 pts.; Comarca 20, 23 675 pts.; Comarca 20 bis And., 1 472 pts.; Comarca 10, 3 556 pts.; C.E., 687 pts.; Comarca 30, 11 004 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (54 donatius), 16 435 pts.; R.E.N.F.E. (3 aportacions), 600 pts.; Grup Democràcia (2 aportacions), 5 500 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (17 donatius i venda d'objectes), 15 683 pts.; Intel·lectuals (3 donatius i omès de la llista anterior), 2 550 pts.; Sector 1 (12 donatius), 10 460 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (5 donatius), 14 545 pts.; Torelló (col·lectiu), 700 pts.; Mollet, 1 500 pts.; Girona (3 aportacions i 2 donatius), 922 pts.; C.C. (3 donatius), 2 013 pts.; Elvira, 50 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (29 donatius), 18 695 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (13 donatius i venda d'objectes), 9 450 pts.; R.E.N.F.E., 760 pts.; Tramvies, 800 pts.; Comitè Comar-

cal de Badalona (6 aportacions i venda d'insignies), 12 345 pts.; Intel·lectuals (3 donatius), 2 900 pts.; Comissió de Fàbriques (La Maquinista i S.E.A.T.), 612 pts.; Sabadell (col·lectiu i 1 donatiu), 19 269 pts.; Martorell (col·lectiu), 500 pts.; Tarragona (col·lectiu, 1 donatiu i venda de targes), 2 300 pts.; Reus (col·lectiu), 2 500 pts.; Mollet (col·lectiu), 1 600 pts.; Ripollet (col·lectiu i 1 donatiu), 1 545 pts.; Rubí (col·lectiu), 735 pts.; Sant Cugat del Vallès (col·lectiu), 1 225 pts.; Vic (Grup d'intel·lectuals), 1 950 pts.; To-

relló (col·lectiu), 500 pts.; Vilanova i la Geltrú (col·lectiu), 300 pts.; Tortosa (col·lectiu), 4 571 pts.; Blanes (col·lectiu), 708 pts.; Baix Tordera : C.L., 825 pts.; Montserrat i família, 500 pts.

**AJUT ALS PRESOS** : Sabadell, 488 pts.

**NOTES** : Les 11 150 pts. que figuren a la llista n° 11 com recollides per Sabadell corresponen a Terrassa.

A petició dels companys de Tortosa publiquem el detall de unes quantitats recaptades : Grup M.T.B., 525 pts.; Bot, 150 pts.; una avia de 67 anys que escoltant R.E.I. i assabentar-se de la campanya, troba al Partit i fa dos donatius, 800 pts.

Total llista n° 12 .....	292 310 pts.
Suma anterior .....	3 095 940 pts.
<b>Suma i segueix .....</b>	<b>3 388 250 pts.</b>

### ARREU

### COMISSIONS DE

## SOLIDARITAT

La ventada de les lluites per l'amnistia i contra la repressió ha deixat ben clar que vivim en un sistema que « ... converteix en delictes fets polítics i socials que en tot Estat són considerats legítims i àdhuc constitueixen drets elementals de tot ciutadà... », tal com diu la Declaració de Montserrat.

Aquest règim d'Estat d'Excepció permanent necessita de la repressió a fi de sobreviure a l'embat de les masses.

Si durant l'any 1970 les Comissions de Solidaritat han aportat un gran ajut a la batalla general per la conquesta d'un veritable Estat de Dret, ara, en aquestes circumstàncies, la seva activitat agafa encara més importància.

Cal reforçar, doncs, les ja nombroses Comissions de Solidaritat, fent-les, si és possible, més unitàries. Avui, a Catalunya, existeixen les condicions per a crear-ne d'altres en molts llocs de treball i d'estudi, ciutats i pobles.

Concebudes com organismes àmpliament unitàries, les Comissions prendran totes les iniciatives encaminades a mobilitzar sectors cada dia més importants de la població :

- Per l'amnistia dels presos polítics i socials; dels exiliats polítics.
- Contra les diverses formes de repressió (empresonaments, persecucions, acomiadaments, etc.).

La petició, la manifestació, la vaga —ja emprades en bastantes ocasions— són alguns dels mitjans a utilitzar en aquesta defensa de totes les víctimes del franquisme.

Important missió de les Comissions de Solidaritat és l'ajut econòmic als treballadors i demòcrates perseguits, empresonats o acomiadats i a les seves famílies.

En els 9 primers mesos d'aquest any les Comissions portaven recollits i repartits més de tres milions de pessetes. Ara, caldrà fer un gran esforç per tal d'ajudar les desenes de presos i perseguits a conseqüència de les darreres lluites i de l'aplicació d'un estat d'excepció que no vol dir el seu nom.

Pels lluitadors i llurs famílies és d'un gran ajut moral saber que els seus amats tenen cobertes les necessitats més premerentes.

Les Comissions de Solidaritat, lligam unitàriament entre tots els antifranquistes, reclamen tota la nostra atenció.

## NI EL PAS DEL TEMPS NI ELS ESFORÇOS DEL FEIXISME ACONSEGUÏREN ESBORRAR LA TEVA PRESENCIA NI LA TEVA INFLUENCIA ENTRE LA CLASSE OBRERA

Amb motiu del seu 75 aniversari, la companya Dolores Ibàrruri ha rebut les mostres d'afecte més fraternals de part dels comunistes de Catalunya; missatges de les organitzacions del Partit, de la Joventut Comunista de Barcelona i del Comitè Execu-

tiu provisional de la Joventut Comunista de Catalunya, d'« UNIDAD », l'òrgan del Comitè Local de Barcelona del P.S.U.C., Comitè Local de Terrassa, etc., etc.

Heus aquí el missatge que li ha adreçat el Comitè Executiu del P.S.U.C. :

Benvolguda companya Dolores Ibàrruri ;

Voldriem que aquest modest i simbòlic obsequi arribi al teu poder el 9 de desembre proper, data del teu 75 aniversari, com a portador de la nostra felicitació sincera i fraternal.

Estem segurs que, en desitjar-te en aquest dia un feliç aniversari i tot el millor per a tu i per a la teva família interpretem els sentiments dels membres del Comitè Central del P.S.U.C. i de tots els comunistes catalans, que voldriem tenir-te avui entre nosaltres dins una Espanya lliure d'opressió i d'explotació, dedicada a construir la societat socialista per la qual tu lluites sense treva des de fa més de cinquanta anys.

Imaginem com ha de ser de dur per a tu el celebrar aquest dia lluny d'Espanya, en un exili que es prolonga des de fa més de trenta anys. Pensem però que, alhora, serà reconfortant per a tu saber que ni el pas del temps ni els esforços del feixisme aconseguïren esborrar la teva presència ni la teva influència entre la classe obrera i altres sectors socials dels pobles d'Espanya. Malgrat les distàncies, les fronteres i la repressió els teus informes, discursos i articles, i tot el teu treball com a dirigent del Partit Comunista d'Espanya, han estat i segueixen essent un continu i eficaç estimul per al combat antifranquista i revolucionari que ha anat foradant els fonaments de la dictadura i que no ha de tardar en culminar en el triomf d'un règim de llibertat.

El teu nom i la teva obra són familiars no solament als comunistes de la generació de la guerra, sinó també als qui van néixer després a la vida política. Uns i altres veiem en tu la personalitat més representativa de les tradicions revolucionàries de la classe obrera espanyola, la figura que s'identifica amb la primera gran vaga revolucionària de l'agost del 1917, amb els combats solidaris amb la gran revolució socialista d'octubre a Rússia, amb les accions que enderrocaren la dictadura primorriverista i que portaren la República del 1931, amb la legendària insurrecció asturiana d'octubre del 1934, amb l'heroica guerra nacional-revolucionària del 1936-1939. Veiem en tu la fidelitat continuadora de l'obra de Josep Diaz al cap del Partit Comunista d'Espanya, el Partit de Mesón, de Larrañaga, de Cristino García, de Julián Grimau i d'Horacio Fernández Inganzo, el Partit de les guerrilles i de la reconciliació nacional, conseqüent defensor dels drets nacionals de Catalunya, Euskadi, i Galícia i principal organitzador i dirigent de la lluita per la democràcia i el socialisme a Espanya. Veiem en tu la defensora ferma i intransigent de l'internacionalisme proletari i del marxisme-leninisme entesos no solament com la teoria i la pràctica que van fer possibles la gloriosa revolució russa del 1917 i el triomf posterior del socialisme a tretze altres estats, sinó també com a guia per a l'acció, com una ciència viva, en constant desenroflament, capaç d'orientar la lluita revolucionària de la classe obrera i de les masses a Espanya fins al triomf del socialisme si els comunistes sabem aplicar-la de manera creadora a la nostra situació.

Ens dol i causa profunda indignació conèixer que Lister, Eduardo García i el seu grup t'ataquen i calumniïn —així com al company Santiago Carrillo i a d'altres dirigents del Partit— per la teva fermesa en la defensa de l'internacionalisme proletari, dels principis del marxisme-leninisme, i per la teva contribució a l'elaboració i a l'aplicació d'una política que, com ho acaba de confirmar una vegada més la Jornada del 3 de novembre, afermen el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya al capdavant de la lluita obrera i popular i és avui l'única que, a Espanya, permet d'avançar cap a la llibertat i cap al socialisme.

Estem segurs, companya Dolores que aquests traidors i injustificats atacs no minvaran els teus ànims. Per part nostra podem assegurar-te que no afebliran la unitat interna del P.S.U.C. ni la germanor que existeix entre ell i el Partit Comunista d'Espanya, que considerem premises indispensables del triomf de la nostra justa causa.

Et reiterem, companya Dolores, la nostra felicitació i t'enviem una forta abraçada comunista.

Barcelona, 25 de novembre del 1970.

EL COMITE EXECUTIU  
DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.